

Creació

Josep Pastells Mascort

Conte presentat en el 15è Premi de
narrativa curta per Internet TINET

Tinet
www.tinet.cat

Asseguda al seu despatx, embolcallat per la llum que taca lleument un grapat de fulls estesos sobre la taula, tres o quatre llibres de diferents mides i colors i una fotografia dels arrossars de Shenzhen, Xoi s'adona de la impossibilitat d'oferir tots els detalls de la narració sense que aquesta perdi el sentit. Si fos pintora i només hagués de reproduir els arrossars seria més senzill, pensa amb la mirada fixa en les persianes mal tancades que deixen passar els raigs del sol. En pintura, els detalls mantenen tot el seu sentit, però en literatura són com els arbres que acaben ocultant-te el bosc que vols mostrar. L'excés de paraules et porta a no veure res. Actua d'una manera semblant a la boirina del temps que desdibuixa episodis del passat que abans recordaves amb precisió, lamenta Xoi.

Ara ja no mira les persianes, sinó el foli que té més a prop, escrit fins a la meitat però ple de paraules tatxades, de frases escrites i reescrites a la recerca de la forma més precisa. És fàcil desanimar-se, ho sap des de fa anys, però també sap que l'autèntica força de l'escriptura rau en la voluntat, en la tenacitat pròpia dels bous que llauren camps de terra granítica o dels salmons que viatgen contracorrent per assegurar el miracle de la reproducció. Xoi abandona un moment el despatx per anar a la cuina, tan fosca que no li queda més remei que obrir una mica la finestra. Per aquesta banda de la casa encara no toca el sol, però ja es pot veure que el dia serà lluminós, pensa Xoi mentre dubta entre cruspír-se uns ous bullits o una nou que comença a fregar contra el terra només pel delit de sentir el so que provoca.

Els petits plaers de la vida són els autèntics plaers, conclou sense permetre que l'atellani el desànim. Veure

com plou a bots i barrals o, fins i tot, quedar xopa sota la pluja, contemplar l'esclat dels cirerers, els subtils canvis de tonalitat dels ocres i els verds a la primavera o el sol que llueix amb tota la seva potència després de setmanes de tempestes inacabables. Són fragments fugissers que mereixen ser retinguts a la memòria, admet Xoi entre una cullerada de sopa d'arròs i un glopet de vi de civada.

Quan torna al despatx, ho fa amb l'esperit de les fogueres i el vent, amb la força de les onades que fan que els homes s'agenollin i demanin perdó. Té molt clar el que vol: que tothom llegeixi la seva obra amb els ulls ben oberts, que qualsevol persona que obri el seu pròxim llibre, aquest que està escrivint des de fa set anys, quedi paralitzada, farcida i arrebossada pel vigor d'un relat que ja no podrà deixar fins que l'acabi de llegir. Vol provocar delectació, sí, però també introduir-se en la consciència i les entranyes dels lectors, clavar-los al cor una espina que ja no es puguin treure mai més. Però una espina que per una vegada serà útil i els farà entendre que cal gaudir de la fugacitat dels moments memorables, suportar amb serenitat la duresa del món i de la vida per deslliurar-se dels mals records que se t'enganxen a la pell i a l'ànim amb la pastositat embafadora d'un guisat poc reeixit.

Xoi voldria desfer els fils de la memòria, fingir que ha viscut totes les vides possibles, que coneix prou bé fins el darrer àtom del planeta i pot mesurar la llargària de l'aire i la profunditat de la nit. Res no li agradaria més que fugir del caos que l'envolta i perdre's en els secrets de la contemplació. Aprofitar les evocacions dels dols i de la sang per guarir totes les ferides del món, emergir de les aigües remogudes per saltar fins a la lluna i proclamar als quatre vents que l'únic que val la pena és emmirallar-se a

l'aigua, sentir les mans que t'acaronen, petonejar els núvols i somiar. Llàstima que sempre que té una imatge nítida, quan creu que ja l'ha capturat i podrà retenir-la sense dificultats, se li acaba desfent com una bombolla de sabó cada cop que intenta plasmar-la sobre el paper. Sobre fulls en blanc que d'entrada no haurien d'oferir majors dificultats per escriure-hi. Semblen capaços d'encabir tot el que calgui, siguin pensaments transformats en llenguatge o experiències viscudes o imaginàries que aspiren a provocar un estremiment a l'espina dorsal dels lectors, però Xoi comença a témer que pateix alguna mena d'incapacitat per escriure el que vol escriure, que entre ella i els fulls hi ha, sempre hi ha hagut, una barrera que l'impedeix expressar el que voldria expressar amb els mots justos i adequats. És com si estigués completament nua en un oceà de llet on per molt que intenti nedar, per molt que mogui cames i braços amb l'objectiu de no enfonsar-se, s'acaba ofegant sense remissió fins no deixar rastre. És com si entre ella i els fulls hi hagués un exèrcit d'espectres que, sense acabar de manifestar-se, deixen intuir que són presències tan vives i amenaçadores com la mort, que no fan fressa però provoquen sorolls somorts propis d'una agonia.

Sempre que experimenta aquests temors, Xoi se sent minúscula, insignificant, com un còndor que ha perdut el nord en ple vol, però al final acaba pensant que l'espai és infinit i encara li queda molt de temps, que només es tracta de centrar la mirada en un full, agafar el llapis amb la mà i donar-li inèrcia. Com ara, que sembla que la sopa li ha fet prou profit i comença a escriure amb una ràbia incontenible, no ja sobre els arrossars de Shenzhen sinó sobre el meravellós espectacle de la vida que neix i reneix a cada instant, sobre la paciència infinita per edificar

somni sobre somni amb pedres que són paraules i rajoles que són silencis.

Xoi escriu i escriu. Comença a omplir fulls amb l'obstinació de qui s'hi deixa l'ànima, sense presses però amb l'ànsia de qui sap que no hi ha solució, que les seves mans estan condemnades a escriure amb el frenesí d'un torrent carregat d'aigua ferotge que anirà a parar al mar per tornar al cel, d'aigua que sap que es passarà tota la santa vida elevant-se i descendint, emborratxant-se d'anades i vingudes que són poemes, de pedres que són llum.

Xoi escriu tres o quatre hores. Diverses variacions sobre la vida d'una dona xinesa que aspira a entrar al Parnàs. Després rellegeix el que ha escrit. Primer en silenci i tot seguit en veu alta, procurant que l'entonació sigui perfecta. Ho rellegeix dues vegades i a continuació, amb un gest mecànic, agafa tots els fulls, en fa una bola compacta i la llença a la paperera.

Primera edició en ePUB i PDF: juny de 2012.

Aquest relat fou presentat en la 15a edició del Premi de narrativa curta per Internet TINET, inclòs dins el cartell de Premis Literaris Ciutat de Tarragona 2011-2012 convocat per l'Ajuntament de Tarragona, Òmnium Cultural del Tarragonès i el Centre de Normalització Lingüística de Tarragona, amb el patrocini de la Diputació de Tarragona.

Publicat a www.tinet.cat.

Distribució sota llicència "[Reconeixement – No Comercial – Sense Obra Derivada \(by-nc-nd\) 3.0 Espanya](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/es/)" de Creative Commons.

